

ПЪРВОРОДНА ЛЮБОВ

Библейска история
за любовта

Ейдриън Ибънс

Ейдриън Ибънс

Първородна любов

Библейска история за любовта

*Първа част – От грехопадението до
благословието на Авраам*

Отпечатана в оригинал от:
Talking Rock Sabbath Chapel
1250 W. Price Creek Rd
Talking Rock, Georgia 30175
706-692-8954

www.OneGodOneLord.com

www.fatheroflove-bulgaria.com

adrian@life-matters.org

www.maranathamedia.bg

Съдържание

1. Първородна любов	4
2. Без срам	8
3. Направени по Неговия образ – Божественият модел	12
4. Магьосницата и нейният чирак	18
5. Обещаното семе на Агапе	26
6. Тираничното потомство на Ерос	31
7. Скръбта на Бога	38
8. Един благословен човек	43

1. Първородна любов

По време на Своята проповед на планината, Исус засегнал някои ключови области в борбата на човека. Една от точките, споменати от Него била тази:

Чули сте, че е било казано: “Не прелюбодействай.” Но Аз ви казвам, че всеки, който гледа жена, за да я пожелае, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си. Матей 5:27-28

При всеки християнин тези думи изглежда позволяват смазващ удар върху всяко чувство на праведност, която той може да смята че притежава. С тези думи Исус докосва самата сърцевина на човешкото робство на греха. Чрез това заявление, всеки който се стреми да има чисто сърце, е довеждан на колене със скръб и дълбоко усещане за своята нужда от жив Спасител в сърцето. Да познаваш Исус означава да знаеш, че Той никога не е поглеждал жена с похот. Със знанието за тази реалност, имаме надежда, че като паднали човеци, в сърцата си можем да бъдем отведени обратно към първородната любов.

Мислейки за момента, когато Адам за първи път видял Ева, повечето мъже смятат, че Адам си е казал ООО! ЧОВЕЧЕ! Но това поставя в Писанието склонността на извратеното сърце. Много мъже дори не могат да мислят за никакви образи от градината, поради страх, че поквареното им естество ще поеме контрола. За да разберем любовта която била в сърцето на Адам, когато той видял Ева, трябва просто да прочетем от Библията.

“А човекът каза: Тази вече е кост от костите ми и плът от плътта ми; тя ще се нарече жена, защото от мъжа беше взета.” Бит. 2:22-23

Обърнете внимание на Адамовите думи, когато очите им се срещат. “Тази е кост от костите ми, и плът от плътта ми: тя ще се нарече Жена, защото бе взета от Мъжа.” Основата на тази първородна любов не била в това, че Адам видял нещо красиво, което пожелал да притежава. Той видял някой, който бил извлякъл своя живот от него; видял една личност, която произлязла от едно място близо до сърцето му и затова я обичал като свое второ аз. Както Павел ясно изразява това:

Така са длъжни и мъжете да любят жените си, както своите тела. Който люби жена си, себе си люби. Защото никой никога не е намразил своята собствена плът, а я храни и се грижи за нея, както и Христос за църквата. Защото ние сме части на Неговото тяло, от Неговата плът и от Неговите кости.
Ефесяни 5:28-30

И така, виждаме, че точно както Адам казал на Ева „ти си моя плът и кост“, по същият начин вторият Адам казва на църквата, ти си моя плът и кост. Той ни обича не защото имаме нещо което да му предложим, а защото сме дошли от Него. Каква любов!

Освен това, ако прочетем внимателно историята в Битие 2-ра глава, ще видим, че Адам бил поставен в градината над цялото творение преди жената да бъде сътворена от неговото ребро. Когато тя излязла от него, всичко което притежавала ѝ било дадено от Него, за да бъде тя сънастойник заедно с него. Да попитам отново, дали той направил това, защото видял нещо, което искал да притежава и да контролира? Опитвал ли се е да я купи със своите ценни качества? Не, Адамовата сърдечна любов към Ева не била такава. Любовта в сърцето му била онази любов, която идва от Бога, защото Бог е любов. Но каква любов е тя? На гръцки се нарича *Агапе*, и това означава великодушна любов; любов, която не зависи от каквито и да е качества на нейния получател. Гръцката дума, която често обозначава днешната любов е *Ерос*, и тя никога не е била одобрена в Библията. *Ерос* е любов към това което е красиво, благородно и прекрасно. *Ерос* е копнежът да притежаваш и да се радваш на нещата, които се харесват на очите, апетита и тялото ни. Вижте примери за това: Съдии 14:2, 3 и 3 Царе 11:2.

Когато Ева дошла при Адам със забранения плод, тя дошла в качеството си на притежател на нещо, което Бог не бил дал на Адам, та да го даде на нея. Сега, с този плод, Ева притежавала нещо, което той нямал. Тя се върнала от дървото с един ум, пълен с нов начин на мислене:

Но змията продължила, с мелодичен глас, с изкусна хвалба към нейната превъзходна красота; и думите ѝ не бяха неприятни. *Патриарси и пророци* – Гл. 3 Изкушение и падение – Параграф 8

Сатана говорил за Ева като за някой, който притежава красотата от самосебеси. Той не се обърнал към нея като към такава, която е получила своето наследство от Адам. Обърнал се към нея като, че тя е просто красива и това я поласкало и я накарало да забрави източника на красотата ѝ. Умът, който поглежда към жена и мисли за нейната красота, *за да спечели нещо от нея* е ум вдъхновен от Сатана.

За Ева имало нещо странно, но вълнуващо, когато дошла при своя съпруг потънала в своя бунт. С новото ѝ усещане за това коя била тя, нейната напредничавост, самоувереност, и амбициозност били привлекателни за Адам. Странно било, но интригуващо. Вземайки плода, Адам не само проявил непокорство към закона на Бога, но и установил един закон, който щял да кара всичките му синове да гледат и да очакват от жената да им даде нещо. В сърцата на мъжете щяло да се отпечата това усещане, че жената е животодарител, че притежава пътя към живота. По този начин започнало поклонението на свещената женственост, а символът на новото робство на мъжа бил образът на голата женска форма в ума му. Това е образът, който при повечето мъже щял да се превърне в белег на случилото се в градината; мъжът щял да очаква от (гледа към) жената да му даде живот, вместо жената да гледа към мъжа, за да може той да ѝ даде живот. При тази транзакция, по един трагичен начин, любовта на мъжа превключила от *Агапе* към *Ерос*. Тя се променила, от една любов, която дава без да търси нещо за себе си, към любов, която се привлича само от това което е приятно за аза.

Разбира се тази нова любов поставила жената в една друга форма на робство. За да осигури сладост за окото на мъжа, за да го привлича, тя трябвало да притежава нещо, което да му даде. Така се родил светът на модата и телесните подчертавания. Сега жената се опитвала да покаже на желания от нея мъж своята стойност чрез собствените си ресурси. Тя несъзнателно отхвърлила своето наследство от мъжа и подхождала към него по свой собствен начин, а преживяването което дошло в резултат на това било една празнота, както за мъжа, така и за жената.

Забележете че първородната любов, която Адам изпитвал към Ева не се основавала на това, което тя притежавала в себе си, но на това, че била излязла от него. Той ѝ подарил всичко, което му било дадено, защото тя излязла от него. Това е *Агапе*, това е първородна любов.

Забележете също, че единственият начин да се подсигури, че *Агапе* е чиста, е като със сигурност се знае, че не е имало нищо вродено, което да кара любовта да се събужда. Ако жената притежаваше нещо вродено, което не е дошло от мъжа, тогава *Ерос* щеше да се събуди и жената трябваше да продължи да произвежда това което е привлякло мъжа първоначално, а това води до смърт. Помнете че, Адам дал причината жената да бъде обичана – тя е кост от костите ми и плът от плътта ми – това е основата на първородната любов.

И точно както наследството на Ева от Адам било гарант за неговата *Агапе* към нея, също така наследството на Христос от Неговия Баща е гарант за Неговата *Агапе* към Сина Му, защото сме били направени по техния образ. Отец заявил:

И ето, глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният [Агапетос] Ми Син, в когото благоволих. Матей 3:17

Единственият възможен начин Бог наистина да има *Агапе* към Своя Син е ако Синът е получил всичко което има от Отец. Това е единственият начин да се подсигури великодушната любов. Ако Отец поглежда в очите на Своя Син и Го обича, защото Той е всемогъщ, или защото е всезнаещ, тогава това не е *Агапе*, а по-скоро някаква форма на *Ерос*. Но понеже Библията ни казва, че Бог е дал всичко на Своя Син, това разкрива, че Неговата любов е чиста *Агапе*, а това е любовта, която Той споделя и с нас. Чрез *Агапе*, ние обичаме, защото Той пръв е възлюбил Своя Син с *Агапе*.

Ние любим [Агапе] него, защото първо Той възлюби [Агапе] нас. 1 Йоан 4:19

Ако се покланяме на един Бог, който обича заради вродени качества, тогава и ние ще вършим същото. Превръщаме се в това което гледаме. Но ако се покланяме на един Син, на когото е било дадено всичко и който си почива в увереността за сладката и великодушна *Агапе* любов на Своя Баща, тогава можем да бъдем трансформирани по образа на тази любов и да обичаме, така както Бог обича Своя Син.

Нашият Бог е *Агапе* и в Него въобще няма *Ерос*.

2. Без срам

Статистиките говорят сами за себе си, когато става въпрос за човешките взаимоотношения. В много страни, повече от 50% от браковете завършват с развод, което ясно показва, че тези хора не са намерили в отношенията това което са очаквали. Преживяванията на мнозина, които остават в границите на брака, често са също толкова пусти, но те остават заедно, защото не виждат по-добри възможности, или са прекалено страхливи, за да направят промяна. Вълните на разочарование, объркване, чувството на безсилие, гняв и скръб, които са резултат от тези отравящи експерименти с човешката интимност, могат да се обобщят с един въпрос от песен, която задържа тийнейджърското ми внимание, докато растях през 80-те:

Какво е любовта в крайна сметка?
Някой обича ли някого в крайна сметка?

В предишната глава, докато изследвахме какво се е случило, когато Адам видял Ева за първи път, ние повдигнахме въпроса “какво е любов?” Спомняме си, че Адам казал: “Тази е кост от костите ми и плът от плътта ми,” той я обичал не заради, това което притежавала в себе си, но защото била излязла от него и имала капацитета да го познава, да познава неговите мечти, радости, стремежи и да бъде негов спътник в пътуването му. Чистотата, невинността и свободата на тази любов е обобщена в следните думи.

А и двамата, човекът и жена му, бяха голи и не се срамуваха.
Битие 2:25

Думата *срамувам се* на еврейски има следното значение:

- Да бъдеш разочарован
- Да те забавят, в смисъла на неизпълнени очаквания
- Да бъдеш смутен или объркан
- Да бъдеш изсушен или по подразбиране да бъдеш запустен

Това което преживявали Адам и Ева, е онова за което копнеем и ние, но почти никога не го постигаме. Пътят, който започва с радостта, свободата, чувството на удовлетвореност, невинността и интимността и стига до разочарованието, объркването и опустошението, минава през

транзакцията на вземане и изяждане на плода, което не било тяхна работа; транзакция, която причинила изпадането ни от Агапе в Ерос.

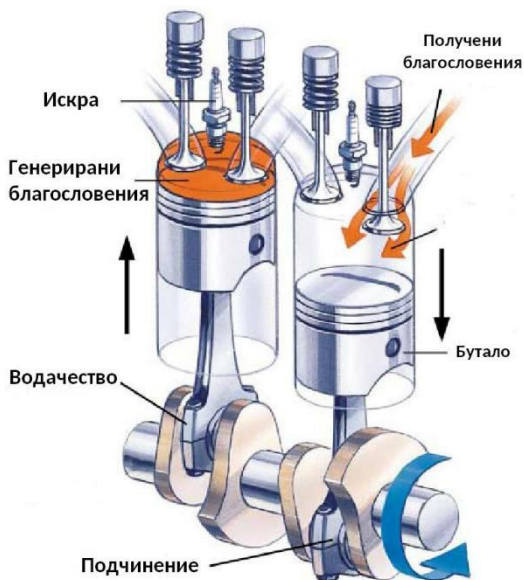
Трябва да проучим основно тази библейска история, подобно както археолог търси древно съкровище, изчеткващ внимателно пясъците на времето, за да разкрие историческите факти, които придават смисъл на съществуването ни. Тази любов, която Адам и Ева споделяли, била замислена и развита по един внимателен начин от Бога, за да подsigури тяхната вечна интимност и щастие. Самият произход на нашите първи родители, съдържа тайната на тази любов, която не се срамува и не крие разочарования. Обърнете внимание на следното:

- Бог създал Адам и го поставил в градината. Бит. 2:7
- Бог направил Адам настойник и суверен на този рай. Бит. 2:8, 15
- Бог дал заповед на Адам относно дървото на живота и дървото на познанието. Бит. 2:16
- Бог подредил обстоятелствата по такъв начин, че Адам да почувства нуждата от съдружник. Бит. 2:20
- Бог приспал Адам (фигуративно еврейската дума може да означава смърт) Бит. 2:21
- Бог взел живо ребро от Адам и оформил жената. Бит. 2:22
- Бог довел жената при възкръсналия мъж. Бит. 2:22

Тази последователност е жизнено важна, за да може да бъде разгадана тайната на първородната любов на нашите родители, която любов не се срамува. Ева не е притежавала нищо, което да не е получила от Бога чрез Адам. Единствената суверена власт и водачеството, което притежавал Адам били погребани и той бил възкресен за нов живот, заедно със съдружницата, която била взета от страната му. Когато Адам заспал, той бил изпълнен с копнеж да отвори преливащото си от любов сърце за някой, който би могъл да го разбере. Когато се събудил, видял една личност на която той би могъл да подари всичко, което получил от Бога и притежавал. Знаейки всичко това, Адам подарил всичко което има на жената. Тя има неговото ребро, неговото ДНК, неговото сърце, неговия дом, неговата градина, всичко. Тя дори съзнавала, че Адам е заспал и е

предал част от себе си на нея¹. В отговор на това, жената видяла всичко което ѝ е дадено и когато погледнала в очите на съпруг си, сърцето ѝ се изпълнило с благодарност, радост и щастие. Жената изживявала всеки момент със съзнанието, че всичко което притежава ѝ е дадено чрез нейния съпруг.

Взаимодействието между мъжа и жената биха били поддържани в едно вечно движение на любовта, която прелива като фонтан без да ги кара да се срамуват. Тайната, ключът, главината, оста, ядрото или сърцето на този чудесен ход на любовта се намира в простичкия факт на познаването и помненето на вашия произход и това как сте се дошли в съществуване. Дотогава докато Адам си спомнял, че е създаден и поставен в градината като водач и суверен, за да се грижи, да защитава, и да бъде верен настойник на всичко което му е дадено, той щял да излива всички благословения които му се дават върху всичко онова над което бил направен господар. Докато жената получава пълнотата на благословието от нейния съпруг и гледа на него с любящо уважение, радостно подчинение и доверчиво послушание, дотогава докато разкрива своята увереност в неговото ръководство и почита неговото водачество, подобно на жената стояща

¹ Заспиването на Адам минава като ехо през историята в съня на Авраам, от когото се родил израилевият народ и сънят на Исус в гроба, който родил Своята църква. То е също и едно ехо от онова, което раждането на вселената коствало на Отец.

при кладенеца, тя ще черпи от сърцето си далеч повече благословение от това което е имала преди.

Можем да илюстрираме този ход на любовта чрез работата на един двутактов двигател. Първото бутало, Адам, в радостта си, че има истински съдружник, който е дошъл от него, разпалва и изпуска една вълна на благословение. Тази вълна от своя страна изпраща възпламеняващо гориво към кухината на второто бутало и същевременно завърта коляновия вал. Той повдига нагоре второто бутало, което разпалва един любящ отговор, въздигайки първото бутало и по този начин изпълва кухината с радостно подчинение, почит и уважение. Тогава този ход на любовта задвижва фонтанът, който изпълва четирите реки, изтичащи от сърцето на градината, напоявайки цялата земя (Бит. 2:10-14). Какъв чуден замисъл! Каква чудесна илюстрация на това как функционира вселената, защото ние сме направени по образа на Бога (Бит. 1:27).

Отново наблягаме на идеята, че този ход на вечната любов, зависи от познанието на отделната личност за нейния произход, познаването на истинската ѝ идентичност и нейното място в Божието творение. Дотогава докато Адам си спомнял, че е глава на градината, че всичко е под неговата грижа, че всичко му е дадено от Бога и че всичко това принадлежи на Бога, тогава той би обработвал и пазел това което му е дадено; би продължил да излива благословието си над всичко, което било под неговата грижа. Дотогава докато Ева си спомняла, че животът ѝ е дошъл от Адам и че всичко което вижда и над което сега е съуправител с Адам и е дадено чрез нейния съпруг по волята на Бога, тогава тя щяла да завършва цикъла на благословието и двамата никога не биха се посрамили.

3. Направени по Неговия образ – Божественият Модел

И Бог каза: Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие!... И Бог създаде човека по Своя образ, по Божия образ го създаде; мъжки и женски пол ги създаде. Бит. 1:26, 27

Чрез внимателен прочит на Битие първа и втора глава, открихме едно отношение между Адам и Ева, което можело да остане в перманентния ход на любовта агапе. Тайната на този двигател на любовта се крие в това всеки член да помни от къде е дошъл и какво е получил. Каскадната любов на Бога била изливана върху Адам и от Адам върху Ева, а след това се връщала обратно под формата на благодарност към нейния източник.

Библията ни казва, че това първо човешко взаимоотношение е образ, или модел, на Бог и Неговия Син, защото ние сме създадени по техния образ. А какво още можем да научим от този модел?

За нас има само един Бог — Отец, **от когото** е всичко, и ние за Него; и един Господ — Исус Христос, **чрез когото** е всичко, и ние чрез Него. 1 Кор. 8:6

Отец е описан като “от когото е всичко” – източникът на всичкия живот и благословение. Синът е описан като “чрез когото е всичко” – каналът на всичкия живот и благословение. Разликата между *от когото* и *чрез когото* е жизнено важна, за да може двигателят на любовта агапе да бъде в постоянно движение. Защо това е така? В признаването на Отец като *от когото е всичко* Синът постоянно е в състояние на признателност към Отец, за това че Му е дал всичко. Когато Отец поглежда към Сина Си, като към един който е дошъл от самия Него, Той желае да излее благословение върху Него и да Му даде всичко, защото такава е естеството и сърцето на Бащината агапе – да дава. Този мотор на любовта ще продължава да извира като фонтан на благословието, дотогава докато Отец и Синът запазват техните идентичности като *от когото* и *чрез когото*.

Каскадното естество на този фонтан на благословието се разкрива в следните думи:

Но искам да знаете, че глава на всеки мъж е Христос, глава на жената е мъжът, а глава на Христос е Бог. 1 Кор. 11:3

Точно както Бог Отец е глава на Христос, така и мъжът е глава на жената. Това е ключова част от замисъла да бъдат създадени по Техния образ. Референцията към това да си *глава* е директно свързана с начина по който Битие използва това понятие за Градината.

И от Едем изтичаше река да напоява градината, и оттам се разклоняваше и ставаше на четири **главни** реки. Бит. 2:10

Божественият Модел представя главата като източник на благословието, защото нашият небесен Баща е източникът на цялото благословение. Когато това благословение минава през Неговия Син, Той става глава на мъжа с цел изливането на благословение. Мъжът получава това благословение и е направен способен да бъде глава за изливането на благословение върху своята съпруга. Към кого насочва съпругата своята благодарност? Изразява я към всички онези които са били част от канала, който ѝ е предал благословието; към Бог, към Неговия Син и към нейния съпруг. Ключът за запазване притока на този канал на благословието е в съзнаването на това коя е твоята *глава*, кой е *от когото* към който насочваш благодарността си? И тъй, става ясно, че цялата тази система се опира на вашето познаване на разликата между това кой е *от когото* и кой е *чрез когото*.

Ако проучите внимателно Библията, ще откриете на много места този Божествен Модел на водачество и подчинение.

Източник–От Когото	Канал–Чрез Когото	Препратки
Отец	Син	1 Кор. 8:6; 1 Кор. 11:3; Евр.
Съпруг	Съпруга	Бит. 3:16; 1 Кор. 11:3; Еф. 5:25; 1 Петр. 3:1
Баща	Майка	Изх. 20:12; Еф. 6:1; Кол. 3:20
Майка	Деца	1 Тим. 2:15
Христос	Съпруг	1 Кор. 11:3
Христос	Църквата	Еф. 5:25
Старейшини/Пастори	Стадо	1 Петр. 5:2; 1 Сол. 5:12,13
Цар/Управител	Поданици/Граждани	Римл. 13:1-3; 1 Петр. 2:13,14
Библия	Пастор/Старейшина	2 Тим. 4:2; 1 Петр. 5:2

Колкото по-цялостно е следван този модел, толкова повече благословения ще протичат към нас и семействата ни. Например, обещава ни се дълъг живот, когато почитаме своите бащи и майки. Когато с обич оценяваме високо, онези които са над нас, ние сме благославяни от тяхното проповядване на Словото и увещанията им за благочестив живот.

Освен директните благословения на радост, щастие и общуване, които протичат към нас чрез този божествен модел, съществуват също и защитаващи благословения, с които можем да се сдобием чрез канала. При всеки случай, онзи „Чрез Когото“ идват нещата, е под защита и притежава властта на онзи „От Когото“ те идват. Като пример за това колко защита може да има едно дете ние виждаме следното:

1. Детето е защитено от майката,
2. Която е под закрилата на нейния съпруг,
3. Който е защитен от полицията,
4. Която е под закрилата на правителството,
5. Което е отредено от Бога.

В духовно направление, това изглежда така:

1. Бащата е увещаван от старейшина или пастор,
2. Които са подчинени на Божието Слово,
3. Което е написано от пророците,
4. Което е било (и все още е) давано от Христос,
5. Който го е получил от Своя Баща.

Колкото повече се придвижваме към позициите отразяващи божествения модел, толкова по-голяма е защитата, благословието и радостта ни. Бихме могли да илюстрираме тази система на благословието чрез една гигантска напоителна система, която придвижва Божия Дух в цялата вселена. Всяко семейство се превръща в препредаваща станция, която поддържа притока на благословиенията и връщането на благодарността. Всяко общество, църква и нация също се превръщат на двигатели, които подпомагат и подсиgurяват изпълването на всяка личност в системата с Агапе на Отец.

Очевидно би било глупаво да се предположи, че Бог и Неговият Син ще забравят кои са. Източникът на този фонтан никога няма да спре да тече. Библията ни уверява:

Защото Аз, Господ, не се променям; Мал. 3:6

Исус Христос е същият вчера, днес и завинаги. Евр. 13:8

Отец и Неговият Син никога няма да се променят. Изворът на живота, който протича от трона на Бога няма да престане. Но знаем, че е имало процеп в канала. Въвеждането на греха било въвеждане на един мисловен процес, който замислял да промени законите на Божествения Модел. Произходът на това беззаконие започнал с Луцифер, който изпаднал от Божията Агапе в Ероса на аза. Писанието ни казва как Сатана пожелал да промени Божествения Модел:

Как си паднал от небето, ти, сияйна звезда, сине на зората!
Как си отсечен до земята, ти, който тъпчеше народите! А ти казваше в сърцето си: На небесата ще се изкача, над Божиите звезди ще извися престола си и ще седна на планината на събранието в крайния север, ще се изкача над висотата на облаците, ще бъда подобен на Всевишния!
Исаия 14:12-14

В тези текстове виждаме едно същество, което не се опитва да бъде под защитата и грижата на божествения модел, а по-скоро се опитва да бъде подобно на Всевишния. Сатана отхвърля истината, че е получил всичко което притежава и се опитва да се постави на същата позиция като самия Бог. Първоначално Сатана искал да стане равен на Сина (Този който бил непосредствено над него), така че да може да докладва на Отец директно без да е под властта на Христос. Посредством божествения модел, Отец пристъпил към отбраняване и защита на Своя Син и изявил отношенията, които Той поддържал с цялото творение. Христос не защитил себе Си, нито говорил в своя защита, всичко това било направено от Отец. Сатана отхвърлил заповедта на Отец да се покланя на Неговия Син и да Го почита, а по-късно пожелал да бъде точно като Всевишния.

Сатана, който желаел да бъде смятан за подобен на Всевишния, бил този който заченал казаната на първите ни родители лъжа, а именно: “ще бъдете като Бога” и “никак няма да умрете.” Луцифер бил

създаден да бъде носител на светлина. Бог му дал повече отколкото на което и да е друго сътворено същества (Ез. 28:14). Когато наблюдавал всичко което му е дадено, по един странен начин Луцифер забравил, че то наистина му е било дадено. Луцифер дължал всичко което има на Божия Син, който го бил създал по волята на Отец. Ако бил продължил да гледа към Сина с признателност и да моделира себе си според Сина, който живеел в любящо подчинение, послушание и благодарност към Неговия Баща, той никога не би паднал от Божествения Модел в греха. Коренът на греха е да забравиш идентичността си на такъв, който е получил всичко от ръката на Божия Син по волята на Бог Отец.

Ако по някакъв начин се объркаме относно отношенията *от когото* и *чрез когото* на Отец и Сина, тогава Божественият Модел се разбива в умовете ни и ние преставаме да бъдем част от канала на благословието. Жизнено важно е да помним следния принцип:

А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух. 2 Кор. 3:18

Като сътворени същества, ние сме естествено преобразявани според образа на това което възприемаме като Божество. Това което се стремим да бъдем е начинът по който разбираме Бога. Сатана представил на човешката раса една концепция, която ни кара да смятаме, че бихме могли да бъдем като Бога, не толкова по отношение на характера, а по отношение на силата, знанието и живота. Сигурността на Агапе пребивава в познанието, че Синът на Бога е получил всичко което притежава от Своя Баща. Както по-рано обсъждахме, всяка идея, че Синът има Свои собствени и независими качества, които по някакъв начин привличат Отец, унищожават истината, че Бог е единствено и винаги Агапе. Ако се разбира, че Той е привлечен от нещо вродено и могъщо, тогава за Бог ще е присъщо да бъде любител на красивото, могъщото и величественото.

Когато възприемаме Сина на Бога като някой който е получил всичко и приемаме, че причината Отец да Го направи равен със Себе си не е нещо, което Синът притежава от самосебе си, тогава можем да бъдем сигурни, че принципът на Агапе няма да отпадне от умовете ни.

Познаването на идентичността на Божия Син е тайната за оставането в канала на фонтана на агапе. Както Исус ни казва:

Исус му каза: Аз съм пътят и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мен. Йоан 14:6

Който има Сина, има живота; който няма Божия Син, няма живота. 1 Йоан 5:12

Тайната съпругът и съпругата, да останат в отношенията на двигателя на агапе любовта е почитайки Отец като нашият Бог *от когото* и Исус като нашият Господ *чрез когото* (1 Кор. 8:6). Когато имаме този божествен модел в умовете си, ще бъдем преобразявани по образа на техните взаимоотношения в нашата човешка сфера, точно както Бог ни казва в началото, че сме били направени по образа на Бога.

Щеше да е прекрасно да си помислим, че от позицията, която заемаме в потока на човешката история бихме могли просто да изберем да живеем по този начин, но това не е възможно, когато разберем колко ужасно е било падението на човека. Обещанието на змията към Ева, че ще бъдем като Бога и няма да умрем, имало ужасни последици за нас.

4. Магьосницата и нейният чирак

Когато проучвахме първородната любов, която съществувала в Едемската градина в лицето на Адам и Ева, открихме един двигател на перманентната любов, който бил планиран като нещо, което ще осигурява притока към обещаното население на земята. Изливането на благословието от Адам към Ева и връщащата се признателност от Ева към Адам, щели да поддържат един постоянен горивен приток към тези двама члена дотогава докато те оставали закотвени в техния произход на водачество и подчинение и в постоянния им спомен, че всичко което притежават им е било дадено от Агапе на нашия даряващ Бог.

Не ни е казано точно колко дълго е продължило това движение на любовта в красивата градина, но за съжаление се случили събития, които накарали този двигател да стърже до спиране. Искаме да проучим внимателно тези събития и да обмислим как първородната любов е била унищожена и заместена от падналата любов, която познаваме като Ерос.

Каквато и да е била причината, Ева се оказала пред забраненото дърво, размишлявайки за значението на Божиата забрана да не се яде от плода му. Интелигентен глас, идващ от една змия, събудил любопитството ѝ дотам, че да я накара да погледне сериозно на това, вцепенена от учудване.

И тя каза на жената: Истина ли каза Бог да не ядете от никое дърво в градината? Бит. 3:1

Ева добре съзнавала, че Бог бил дал всичко на съпруга ѝ, и че притежавала всички тези неща от Бога, чрез него. Въпросът относно прямата заповед на Бога се опитвал да постави съмнение в ума на жената във връзка с това каква е истината. Мисълта да се постави под съмнение казаното от Бога била нещо ново за Ева и всеки следващ момент от диалога със змията, я отвличал все по-далече от позицията ѝ в Божието творение. Обвързвайки се със защита на Бога, тя получавала покана да излезе от канала на благословието. Зададеният въпрос бил покана за самостоятелно справяне с повдигнатите въпроси, забравяйки, че не трябва да говори с който и да е задаващ ѝ въпроси непознат, без прикритието и закрилата на

съпруга си. За нея би било напълно достатъчно просто да отmine и да не казва нито дума.

Загатва се, че Ева не се е чувствала съвсем спокойна, когато отговаряла. Често, когато преживяваме страх или сме под напрежение, можем да добавим повече от това което е в действителност, сякаш мислейки, че едно допълнително подsigуряване ще предотврати проникването на внушението в умовете ни.

Жената каза на змията: От плода на дърветата в градината можем да ядем, но от плода на дървото, което е сред градината, Бог каза: Да не ядете от него и **да не се докоснете до него**, за да не умрете. Бит. 3:2-3

Но какво всъщност бил казал Бог на съпруга ѝ, за което той след това я бил инструктирал?

Но от дървото за познаване на доброто и злото, **от него да не ядеш**, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш. Бит. 2:17

Бог бил казал, че ако яде от него ще умре, а в своята загриженост, Ева добавила, че ако го докосне ще умре. Това била перфектната възможност Сатана да нанесе удар. С поставянето на плода в ръцете ѝ, сега тя била изправена пред едно очевидно доказателство, че не умира, когато го държи в ръка. Доказателството от което се нуждаел Сатана, за да покаже, че уж Бог лъже, излязло от собствената ѝ ръка.

Нейната увереност, че би могла сама да се справи с тази ситуация без нуждата от отредения ѝ защитник, я довела до положение където на нея ѝ изглеждало ясно, че Бог не казвал истината. Желанието ѝ да защити Бога, отворило път за Сатана да накара Ева да се съмнява в Бога. Колко хитър враг! Колко привлекателни са аргументите му!

Ева не знаела, че общува със зъл дух. Не кой да е от злите духове, но бащата на всички зли духове! Можем да се опитаме да кажем, че жената не е имала представа какво ѝ се случва. Но тя знаела достатъчно, за да разбира, че не трябва да действа самоуверено, а да побегне към обятията на мъжа от когото получила всичко и който ѝ бил даден от Бога, за да е неин духовен бранител и щит.

Виждайки как сега жената е изправена пред очевидно и неопровержимо доказателство, че Бог не е достоен за доверие, злият дух в неговата война нанесъл удар срещу Агапе, за да установи върховенството на Ерос.

А змията каза на жената: Никак няма да умрете! Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога — да познавате доброто и злото. Бит. 3:4-5

Твърдението “никак няма да умрете,” съдържа семето на смъртоносната отровна ерес, че животът ни не е зависим от Бога, но от нещо, което притежаваме естествено. Това включва и идеята, че мога да придобивам неща от природния свят, които подсилват живота ми, силата ми и мен самия. Поддържането на тази лъжа би унищожило естественото чувство на признателност у жената към мъжа, затова че е излязла от него и е получила живота си от него. На второ място, тя вече нямало да се нуждае от чувството на благодарност за това че ѝ е даден околния природен свят, понеже чрез нейната „смелост“ и усилие тя самата си е намерила нещо съществено, което би я издигнало към истинската ѝ идентичност на богиня. Вече няма да се подчинява на гласа на “мъжкото господство и контрол”. Тя била намерила друг път към Бога и този път бил през самата нея; този път бил едно просто осъзнаване на вродената ѝ божественост, разкрита чрез мъдростта на „благодетелната“ змия.

Думите на змията имали ефект, защото жената веднага видяла нещо в плода.

И жената видя, че дървото беше добро за храна и че беше приятно за очите, дърво желателно, за да дава знание, и взе от плода му и яде, даде и на мъжа си да яде с нея, и той също яде. Бит. 3:6

Семето на змията я карало да вижда дървото като такова, което притежава добро по един *вроден начин*, като нещо приятно за очите. Тя била привлечена от вродените качества на това дърво и изяждайки плода му, запечатала решението си да се съгласи с новото възприемане на реалността, което било противоположно на казаното от Бога.

В случай, че пропускаме какво точно се е случило тук, нека минем през това внимателно. Ева разговаряла с един зъл дух. Когато яла от плода и взела решение в полза на казаното ѝ от този дух, тя го поканила да поеме контрол над ума ѝ. Затова, когато приближила към Адам, тя била демонизирана. И нещо по-лошо. Явила се с вестта на злия дух, който ѝ обещал магически сили, за да стане като Бога, а по дефиниция това прави първата ни майка магьосница.

Когато жената се връща от дървото, тя е под контрола на Сатана. Сега тя идва при своя съпруг не като покорна съпруга, но като учител на една нова религия. Когато Адам застава пред Ева, ние виждаме едно предварително представяне на мъжете в идните векове, които заставали пред женските оракули (като този в Делфи и други), които им обещавали знанието за тяхната бъдеща съдба. Докато наблюдава жена си, която била кост от костите му, Адам влиза в контакт с един дух, който вече не го признава за неин господар и благодетел. Тя била намерила друг приятел на душата си, друг учител, който ѝ обещал всичко което нейното сърце можело да пожелае, без необходимостта да се подчинява на когото и да е. Тя била дошла не за да се учи, а за да поучава; не за да се подчинява, но да заповядва покорство. Този феминистичен дух, сега управляващ чрез силите на тъмнината, станал медиум на съблазънта с цел убеждаването на Адам да стане негов чирак.

Онова което прониквало в ума на Адам чрез Ева, не било дух на благодарност, но един друг дух. Един неспокоен и развълнуван, еротичен и опияняващ дух. Дух който съблазнява и измамва. Когато сега поглежда към нея, тя му изпраща визуални сигнали и феромони, че той ѝ е приятен. Използва тялото си като унищожително оръжие, за да направи Адам роб на нейната нова, вродена „божествена форма.“ Адам чува змийския / сиренния вик на тази магьосница, която се представя като негова любяща съпруга, без да знае, че в действителност тя е един вампир, който се опитва да се нахрани от трупа му и да го превърне на феникса Нимрод. Щеше да е добре Адам да си спомни:

Защото заповедта е светилник и законът — светлина, и поучителните изобличения са път на живот, за да те пазят от злата жена, от ласкателния език на чужденката. Не пожелавай красотата ѝ в сърцето си и да не те улови с

миглите си, защото заради блудна жена човек изпада до парче хляб и прелюбодейката лови скъпоценната душа.
Притчи 6:23-26

Адам се бори със змията през посредничеството на магьосницата. Чрез нея, змията прилага своите магически сили, опитвайки се да го привлече към новата религия. Тя държи в ръката си обещание за живот, но Адам знае в сърцето си, че това е смърт.

За да те избави от чужда жена, от чужденката, която ласкае с думите си, която е оставила другаря на младостта си и е забравила завета на своя Бог, понеже домът ѝ води надолу към смъртта и пътеките ѝ — към сенките. Притчи 2:16-18

Адам не осъзнава, че неговата съпруга е вече мъртва; сладката, покорна, послушна жена, чието сърце било пълно с благодарност към Бога чрез нейния съпруг, умряла при дървото на познанието. Като син на тази жена, аз жалея за нея, моята бедна сладка майка, убита при дървото на познанието и заменена от един дух, нечестив като самия пъкъл. Но и нещо повече, сладкият, покорен дух, който пребивавал в сърцето на Ева, в действителност бил Духът на Христос, и с изяждането на плода тя приковала Христос на кръста и затова Той станал агнето заклано от основаването на света.

Дали Адам напразно се е надявал, че с изяждането на плода, може да влезе в тази мрачна земя и да спаси бедната си съпруга? Дали също така се е чувствал уверен да се захване с дявола и да го победи? Когато си мисля за нашия баща Адам и неговата травма, сърцето ми скърби за него, искам да му извикам: “Моля те, татко! Моля те, не съгрешавай срещу нашия Агапе Баща!” Но уви, не мога да достигна до ушите му и ето че той взема плода.

Новият световен ред бил установен. Адам щял да стане роб на жената. Тя щяла да бъде учителят, а той щял да бъде ученикът, или чиракът. Сега една част от мъжа щяла да очаква от жената живот, а понеже вече бил взел от плода, той щял също да има и решителни чувства да не приема никога да бъде управляван от нея и от който и да било. Сега те и двамата щели да бъдат затворени в битката между половете; за правото както да се наслаждават, така и да контролират. Когато

вярваме, че другият има някаква присъща сила, животът се превръща в битка за завладяване и контролиране на привличащите ни обекти.

Чистотата и невинността на онзи двигател на първородната любов, изпускащ благословение от главината и благодарност от подателя, била заменена с една игра на взаимното привличане и отблъскване. Това бил един нов свят, където предполагаемите противоположности

Двигател на Ерос

се привличат. Новата религия учи, че всяка душа има естествено безсмъртие и че можем да подпомогнем вродената си сила, сливайки се с друго безсмъртно същество. Тайната на тази нова еротична форма на любовта е в това да се привлече партньор, който ще ви подпомогне, но не трябва никога да позволявате той да доминира над вас. Новото преживяване на мъжката и женската интимност е съблазняване, смесено с внимателна манипулация; един процес на разкриване на тялото и скриване на духа. Красивото преживяване на любовта, което осигурява постоянно циклично движение в рамките на уважение и признателност, е заменено с новата сурова реалност на лутането напред назад, взаимното привличане и отхвърляне; моментното удоволствие, което после отстъпва място на чувството на

празнота и дори отвращение.² Винаги търсеци, но никога задоволени. Новите движения на мъжа и жената не били цикъл на любовта, който щял да разпръсква Христовия Дух на целия свят, а по-скоро една магнетично всмукване, което поглъщало всичко по пътя си като една зловеща черна дупка. Геният на Агапе двигателят е в това, че и двата елемента на мотора знаят, че всичко което имат им е било дадено и че понеже Бог е Агапе, Той ще ни даде това от което се нуждаем. В обратния случай, двигателят на Ерос трябва да търси и притежава за себе си и затова никога не е удовлетворен и доволен.

Някак шокиращо е да мислим за Ева като за обладана от демони магьосница. Когато Адам погледнал към Ева, почувствал, че една толкова красива и изтънчена като нея не би могла да е толкова лоша колкото се предполага. Така и днешните хора са склонни да смятат, че направеното от Ева е незначително. Несъмнено тя е била заблудена и не е разбирала какво ѝ се е случило, но това само е направило използването ѝ от Сатана още по-смъртоносно, когато предизвикал Адамовото падение. Това означава ли, че мъжете трябва да обвиняват жените за грехопадението? Със сигурност не, съдбата на човешката раса била предимно в неговите ръце и той взел фаталното решение като глава на човешкото семейство. Водачеството означава, че Адам бил отговорен за падението на расата, но, за да разберем напълно проблемите между мъжете и жените, е необходимо да разбираме възможно най-добре какво се е случило в началото и как сме изпаднали от първородната любов.

Библията казва, че “двоеумният човек е непостоянен във всичките си пътища.”³ Мъжът е двоеумен в това, че се чувства както господар, така и роб на жената. Хем очаква от нея скъпоценно съкровище, и да му осигури това от което се нуждае, а в същото време желае да доминира над нея и да я контролира. Тази двоеумност дори не се позовава на Божия план за привличане на мъжа обратно към Агапе, която би му дала желанието да благославя своята съпруга и да се надява на нейната почит и уважение към неговото водачество. Като жреца на новата религия, жената би желала да сведе мъжа до петите си, за да

2 Пример за това виждаме в 2 Царе 13:10-15. Амнон в страстта си изнасиллил своята сестра, а след това я намразил.

3 Яков 1:8 Цариградски превод на Библия, 1871 г.

бъде нейно подножие, а в същото време се чувства и увлечена и изплашена от неговата сила и войнствен нрав.

Не би било преувеличено да кажем, че, когато две същества се привличат едновременно едно от друго, а също се опитват и да доминират едно над друго, биха могли само да се самоунищожат. Принципите на консуматорство и господство нямат капацитета да устоят във вечността, защото са иманентно унищожителни. Без въвеждането на едно ново семе в човешката опитност, Ерос моторът на взаимното привличане и отблъскване би отказал още в градината. Въпреки че Духът на Христос бил отблъснат с падението в градината, обещанието за неговата смърт като семето на жената, отворило врата за възстановяване на един остатък от Адам в царството на Агапе.

5. Обещаното Семе на Агапе

Намирам за удивително, когато си мисля за миграцията на птици като например гъските в Канада, които инстинктивно прелитат от Антарктическият кръг до южните щати на САЩ, за да избегнат по-тежката арктическа зима. Нашият небесен Баща поставя един инстинкт в гъските, който им позволява хиляди мили навигация с удивителна точност, за да може да оцелеят видовете. Бихте ли си представили какво би било, ако чувството за посока в гъските ги отведеше на Северния Полус? Колко пагубно би било това. За един много кратък период, цялата популация гъски би била заличена.

За съжаление, това илюстрира какво се е случило с човешката раса, когато първите ни родители са приели лъжата на змията и започнали да се осланят на идеята, че притежаваният от тях живот е естествено техни. Вместо сърцата им да се обръщат към Бога с непринудена благодарност и любов, те развили естествено желание да се възкачват към северните страни и да бъдат като Всевишния (Виж Исая 14:12-14). Лъжата, че ще станат като Бога, напълно променила усещането им за посока и поставила човешката раса в полет с посока север, вместо към юг, където щели да бъдат в безопасност.

Някога хубавият двуктовок двигател на Агапе станал подчинен на нови импулси и сили, които трансформирали мотора, от фонтан, който излива доброта, търпение и благодарност, към вонящ канал, който изхвърля своя порой от егоизъм, господство, измама, лъжи и омраза, за да задоволи аза.

В ума на Ева било засято отровно семе, а след това, чрез измама тя била използвана от Сатана, за да посее това семе в ума на Адам. Щом веднъж това семе хванало корен в светите отделения на ума му, планът за Агапе моторът бил унищожен. Закономерностите на наследствеността, които били замислени с цел възпроизвеждането на този Агапе мотор в умовете на Адамовите деца, сега щели да получават един план за мотора Ерос. Този мотор кара сърцето да лети на север, за да се стреми да бъде като боговете, вместо да лети на юг и покорно да се покланя на истинския Бог - дарителят на всички живот и благословение.

Това малко семе се загнездило дълбоко в отделенията на човешкия ум. Не би било възможно Бог просто да приспи Адам и да извади семето. Това не бил механически проблем, а духовен. Имало само един възможен начин Бог да успее да стигне до това семе и да го унищожи. Имало само един начин Бог да достигне до ума на човека и да възстанови Агапе мотора. За този план четем в Бит. 3:15, 16. Говорейки на Сатана, Бог казал:

Ще поставя и вражда между теб и жената, и между твоето семе и нейното семе; то ще ти смаже главата, а ти ще му смажеш петата. На жената каза: Ще преумножа скръбта ти в бременността, с болки ще раждаш деца; и към мъжа ти ще бъде желанието ти, и той ще те владее! Бит. 3:15-16

Това бил един смел план, който включвал голям риск. Едно дете щяло да се роди, потомък на Адам и Ева, който щял да се ангажира с дявола на неговата собствена почва, за да унищожи отровното семе Ерос, скрито дълбоко в човешкото сърце. По време на битката Сатана щял да нарани петата Му, но в края Той щял да унищожи Сатана и за човешкото семейство щял да бъде проправен път за бягство. Обещанието за семето се предавало от поколение на поколение и всеки път това обещание се повтаряло. На Авраам било обещано, че семето ще дойде чрез неговата родословна линия и че всички семейства на земята щели да бъдат благословени чрез него (Бит. 12:1-3). Говорейки за това обещание, Павел казал в Новия завет:

А обещанията се изрекоха на Авраам и на неговия потомък. Не казва: “и на потомците“, като за мнозина, а като за един: “и на твоя потомък“, който е Христос. Гал. 3:16

Семето (потомството), което щяло да дойде било Христос. Той щял да слезе от небето с Неговия Агапе двигател и щял да се роди в човешкото семейство с неговия Ерос двигател. Конфликтът щял да стане яростен, когато семето на змията се опитва да убие семето на жената и да му попречи да унищожи Ерос мотора в човека. Този конфликт бил толкова страшен, че, когато Христос приближавал цитаделата на царство Ерос в сърцето на човека, извикал следните думи към Своя Баща:

И като отиде малко напред, падна на лицето Си и се молеше, казвайки: Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша; не обаче както Аз искам, а както Ти искаш. Мат. 26:39

Говорейки за идването на този велик конфликт, пророк Исаия казал следното за Христос:

Както мнозина бяха ужасени от Теб — толкова беше обезобразен видът Му, повече от който и да било човек. Исаия 52:14

В тази война на ума със Сатана, на Божият Син щяло да се даде правото да влезе в бойното поле, ставайки един от човешкото семейство. Щял да вземе върху Себе Си едно естество, което съдържало отровното семе, за да може да го унищожи. Чрез принципа на Агапе любовта, Божият Син щял да проправи път в човешкия ум, който да ни помогне да изпитваме омраза или да бъдем във вражда с отровното семе. И тъй като било сигурно, че Христос ще дойде от Адам, Бог можел да постави тази вражда към Сатанинското семе в сърцето на Адам и Ева.

Веднъж дошъл и издълбал този тесен път чрез живот на съпротива срещу Ерос двигателя при всеки завой, Христос щял да може да занесе това семе в гроба и да го унищожи.

Но виждаме Иисус, който за малко време е бил поставен подолу от ангелите заради претърпяната смърт, че е увенчан със слава и чест, за да вкуси смърт, с Божията благодат, за всеки човек. Евр. 2:9

И така, понеже децата са участници в плът и кръв, то и Той подобно взе участие в същите неща, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта на смъртта, тоест дявола,... Евр. 2:14

Унищожавайки семето на змията, Христос щял да може да предложи надежда в тесния път, който е извървял за нас. Ако ходим в стъпките Му, ние също бихме могли да се противопоставим на отровното семе, защото наследяваме Неговото семе чрез вяра в Него като наш втори

Адам (1 Кор. 15:45). Още веднъж този скъпоценен фонтан на любовта Агапе, можел да потече в сърцата на мъже и жени. Какъв изумително прекрасен план и каква удивителна любов откриваме в това, че Бог щял да даде Сина Си на една такава опасна мисия, за да можем да имаме шанса да живеем отново в течението на Агапе, което протича от трона на Бога.

Връщайки се на Битие 3:15 забелязваме, че Бог е увеличил нивото на болката на жената при раждане. Това трябвало да символизира болката на конфликта между двете семена. Ерос двигателят на Адам действително щял да се предава на децата му и претърпяваната от жената болка щяла да разкрива конфликта между семето на жената и семето на змията. Всяко дете щяло да получи известна мярка светлина от Христос, която да му помогне да мрази семето на змията. Но, тъй като семето на змията било новата стартова точка по подразбиране, то щяло да положи всяко усилие да унищожи новото семе на Христос. Всяко раждане на дете е напомняне за борбата на Христос да победи семето на змията; напомняне на великата борба за раждането на човека в царството на светлината. Така че при всяко раждане на дете виждаме следната истина:

Защото плътта силно желае противното на Духа, а Духът – противното на плътта; понеже те се противят едно на друго, за да не правите това, което искате. Гал. 5:17

Последната част на Бит. 3:16 ни дава показател за възстановяването, което щяло да се случи чрез семето на жената. Естествената реакция на това изявление е отрицателна, но тази реакция е просто последица от умствената нагласа Ерос, която всички сме унаследили.

“И към мъжа ти ще бъде желанието ти, и той ще те владее!”

За магьосницата, нейните дъщери и техните нещастни чираци, това твърдение звучи като обявяване на война, която трябва да бъде прекратена на всяка цена. Но за тези, които ходят в утъпкания от Христос тесен път, това изявление е прекрасно обещание за възстановяването на Агапе двигателя в отношенията на съпруга и съпругата. Копнежът към съпруга е пробуждането на Агапе, която признава, че всички неща са ѝ дадени от него. Владичеството на съпруга е едно напомняне, че жената е дошла от него и че тя е

упълномощена да получава неговата любов и защита. Копнежът и владичеството са двете бутала, донасящи обещанието за Агапе, която ни връща към сладката картина със сладкия фонтан, извиращ от Божия трон. Този копнеж, който идва от сърцето на жената, е самият дух на Христос, чийто копнеж е към Неговия Баща, като такъв, Който Му е дал всичко. Този копнеж поправя навигационната система, която ни позволява да мигрираме с благодарност към юг, в подножието на Животодаеля, позволявайки Му да бъде единственият управител на севера. Битие 3:16 ни дава обещание за възстановяването на Божествения Модел.

6. Тураничното потомство на Ерос

Без да губи време, Сатана се опитал да победи обещаното семе, задвижвайки Ерос двигателя, за да изпускат вълна на насилие и опустошение.

И ГОСПОД видя, че се умножаваше злината на човека по земята и че всичките въображения на мислите на сърцето му бяха само зло цял ден. Бит. 6:5

Нека проследим колко бързо принципите на Ерос, капсулирани в думите на змията, биха могли да доведат целия свят до едно почистване с вода.

Спомняме си че, когато Ева дошла при Адам, обсебена от Сатана и държаща забранения плод, тя дошла като посланик. Чрез Ева, Сатана се опитвал да привлече Адам към своето Ерос царство. Тя се опитвала да го спечели на нейна страна и да го направи свой чирак. Сега, когато била влязла в новото царство, тя виждала Адам като една сила, която би могла да я подпомогне, стоейки на нейна страна срещу всичко което би могло да се яви. Тя се опитва да го привлече с красотата си и му представя смъртоносния плод като едно съкровище, което си струва да бъде притежавано от него. Този плод съдържа обещанието за един нов свят, където той щял да бъде господар на собствената си вселена. Като посланичка, Ева станала порталът към това ново съществуване. Първоначалното ободряване от плода в комбинация с приключението в зоната на забраненото, скоро отстъпили място на една празнота и усещането за неизпълнени очаквания. Това били голотата и срамът, които те никога преди не познавали. Разочарованието на Адам било почувствано от Ева и тя също се разочаровала, че съпругът ѝ не се чувства пълноценен, нито благодарен, а по-скоро сдържан, леко отпаднал и може би дори леко раздразнен.

Забележете внимателно, че този процес на обещание, което води до разочарование, отново и отново се осъществява във взаимоотношенията на мъжа и жената. Порталът на съблечената женска форма обещава ободряване на мъжа и света на неговите мечти.⁴ Този дълбоко стаен

⁴ Този факт е бил ритуализиран в много езически религии и популяризиран във фантастичния роман *Шифърът на Леонардо*.

копнеж да притежаваш жената и да ѝ се наслаждаваш е едно естествено разширение на Адамовия копнеж да притежава плода от дървото на познанието и да му се наслаждава. Помнете че лъжата на змията ни обещава сила отвътре и сега вместо Адам да гледа на Ева като на такава, която е дошла от него, той я вижда като една сила, чрез която може да достигне своята собствена божественост. За да може да привлече жената, той изявява силите си, с цел да я впечатли. Това е процесът на взаимното привличане. Разбира се жената не може да предостави божественото преживяване. Мимолетните чувства скоро се изпаряват и мъжът продължава да бъде смъртен, а освен това се чувства и по-малко осъществен. При повечето мъже, това се превръща в един цикъл на съжалението. В дълбините на психиката им, голата женска форма им обещава живот, божественост и богоподобие, а последвалият неуспех за достигането на трайни резултати причинява чувства на празнота, а понякога и разстройство. Настроението се променя и мъжът става все по-изискващ, очаквайки от жената едно изпълнение, което да му донесе трайност в желаното от него преживяване. Усещането за неспособност у жената да задоволи нейния съпруг я кара, или да изпадне в смразяващо отчаяние, или да отговори с отвращение и гняв на продължаващата⁵ obsesiveness на мъжа от секса. По този начин цикълът завършва с взаимното отблъскване. Голяма част от противоречията в спалнята директно произхождат от градинския плод и обещаната божественост, чрез привлекателната гола жена.

Това е цикълът на Ерос:

1. Привличане
2. Очакване
3. Притежаване
4. Разочарование
5. Отблъскване

В сърцето на Ерос мисленето стои вярата, че завладяването на това което изглежда красиво, прекрасно и вкусно ще ни даде това което търсим. То е обречено на неуспех и унищожение, защото историята за

⁵ На еврейски *Тамид* (Речник на Стронг, Еврейски 8548) Виж Ис. 52:5 “и името Ми *непрестанно* цял ден се хули.”

първородната любов разкрива, че не сме били създадени по този начин, нито пък притежаваме нещо вродено, което може да достави едно такова усещане за трайно удоволствие.

Виждаме как резултатите от този цикъл на Ерос се разширяват от дървото към мъжките и женските отношения.

Божиите синове, като гледаха, че човешките дъщери бяха красиви, вземаха си за жени от всички, които избираха.
Бит. 6:2

Ако разгледате внимателно този стих, ще видите паралел със случилото се с Ева и плода.

Ерос Процесът	Битие 3:6-10 Произходът на Ерос	Битие 6:2-5 Наследството на Ерос изявено в брачните отношения
1. Привличане (Veni)	И когато жената видя (Еврейски 7200) ⁶	Божиите синове видяха (Еврейски 7200)
2. Очакване (Vedi)	Че дървото беше добро (Еврейски 2896)	Че човешките дъщери бяха красиви (Еврейски 2896)
3. Завладяване (Vici) ⁷	Тя взе (Еврейски 3947) от плода и яде	И те си вземаха (Еврейски 3947) за жени от всички, които избираха.
4. Разочарование	(7) ...разбраха че са голи	(4) Раждаха деца, които бяха тирани ⁸
5. Отблъскване	(8)Адам и неговата съпруга се скриха (10) ...жената която си ми дал	(5) Нечестие на човека беше голямо и че всяко въображение на мисълта на сърцето му беше постоянно зло.

Последователността на думите *видя*, *добро*, и *взе* в Битие 3:6 е същата като последователността на думите *видяха*, *красиви* и *вземаха*

6 Числата в скобите са от конкорданса на Стронг

7 Адаптация на хвалбата на Юлий Цезар "Дойдох, видях, победих"
https://bg.wikipedia.org/wiki/Veni,_vidi,_vici. В случая с Ева тя *видя* плода и *дойде* с очакване, за да го завладее.

8 Появата на децата тирани показва брачен конфликт и неспокойствие.

на Битие 6:2. Виждането на нещо добро и вземането му за удовлетворяване на лично желание е коренът на Ерос принципа. Божиите синове са съблазнени, точно както тяхната първа майка. Те виждат, че жената е добра за плътска храна и я вземат, завладяват я и я поглъщат. Всеки път, когато един мъж пожелава похотливо жена, той застава при дървото, за да вземе плода от змията. Всеки път, когато един мъж пожелава жена, той е съблазнен от лъжата, че жената има силата да му даде живот и да подпомогне позицията му в естествения свят.

Би трябвало да е очевидно, че тези *красиви* жени не са си стояли просто у дома, уповавайки, че Господ ще ги “заведе при техния мъж.” Те подчертавали всяка извивка и всяка външна характеристика, която биха могли да използват, за да подтикнат мъжа да ги вземе. Всеки път, когато една жена се поглежда в огледалото и се пита “имам ли подходящата визия, ще улавям ли погледите с този външен вид?” тя застава при дървото и взема от плода на змията. Всеки път, когато една жена се опитва да се облече с желанието мъжете да гледат красотата ѝ, тя със сигурност опитва от горчивия плод на Ерос.

Играта на флирта при мъжете и жените, където те гледат и пожелават нещо от другия създава естествения Ерос цикъл на привличане, празнота и отблъскване.

Създаваните негативни емоции между мъжа и жената се превръщат в семе за следващото поколение. Вместо да растат с познанието, че всичко което притежават идва от родителите им, за да се стараят да ги почитат и да са им послушни, те по-скоро се опитват да търсят храна за плътта, да я вземат и да разиграят целия процес на търсене на богоподобие през портала на съблечената женска форма. Библията казва нещо важно за децата, които идват от такива взаимоотношения:

В онези дни имаше великани на земята; а и след това, след като Божиите синове влизаха при човешките дъщери и те им раждаха синове, това бяха онези **силни** и знаменити старовременни **мъже**. Бит. 6:4

Изразът *силни мъже*, означава могъщи войни и тирани. Децата на онези, които избират приятни за гледане жени разиграват наново

сцената от градината и основават своите отношения на принципите на Ерос, търсейки това, което угажда на аза и го подсилва. В рамките на няколко поколения, този принцип превърнал света в едно място на насилие и поквара. Мислите на сърцата им станали постоянно и само зли. Независимо от факта, че сладкият Дух на Христос бил достъпен за синовете на Бога, те избрали един различен път. Когато избирали жена *лонеже* е красива, те разкривали, че сърцата им са пълни с Ерос, а не с Агапе. Това показвало, че Духът на Христос е отхвърлен. Тези мъже не казвали “това е кост от моите кости и плът от моята плът”; те казвали ООО! ЧОВЕЧЕ! Когато жените се опитвали да бъдат красиви и да привлекат мъжа, те също избирали Ерос вместо Агапе. Те също отхвърляли Духа на Христос. Всяко взаимоотношение, което се изгражда на тази основа, няма да издържи изпита на времето. Резултатът винаги ще бъде лош плод.

Ами ако съм се оженил чрез този процес и осъзная, че физическото привличане е било централно при формираната връзка? Погледнете към Сина на Бога и вижте, че Той е обичан и ценен, защото е излязъл от Бога (Йоан 17:8). Когато Го виждаме *такъв какъвто е*, ние можем да бъдем преобразени по Неговия образ и да се научим да обичаме с любовта агапе. Много от нас сме живели в продължения на десетилетия с фалшиво мислене, търсейки неща от партньорите си. Това мислене не утихва мигновено. Ключът към промяната е в познанието за това кой точно е Божият Син. Той е крайгълният камък на Агапе, защото са Му дадени всички неща. Ден след ден, когато размишляваме за Него и виждаме Неговия нежен и покорен Дух, който винаги се опира на грижата на Отец, ние ще станем като Него. И колкото повече гледаме към Него, толкова повече ще желаем да бъдем като Него и ще се молим Неговият дух да владее в сърцата ни. Когато осъзнаваме цената, която Той е пожелал да плати, за да ни върне Неговия агапе дух, ще се изпълваме с благодарност. И когато осъзнаваме, че Отец е пожелал да ни Го даде с тази цел, сърцата ни ще започнат да преживяват истината на Агапе (1 Йоан 4:8-10).

Ами ако се намирам в отношения, които са започнали погрешно, но все още не сме женени/омъжени? Ще говорим за това по-подробно в следващите части, но краткият отговор е: погледнете към Божия Син и се покайте за желанието да имате и да притежавате за себе си. То води само до празнота, скръб и потенциално насилие.

В този момент някои може да си мислят: “Да не би да казваме, че хората не трябва се наслаждават на сексуалното преживяване?” Ясно е, че Бог е осигурил дара на сексуалността за наслада, когато е на подходящото си място. Въпросът, който повдигаме се отнася до мотивацията за това наслаждение и неговият символизъм в сърцата на мъжете и жените. Това което показахме тук е, че сексуалните контакти, които се основават на стремежа на личната амбиция и желание, ще родят плод, който оставя една горчивина в душата. Семето на Ерос, което било посято в сърцата на мъжете и жените, не се ограничавало само до техните отношения; то се превърнало в естествен процес за възприемане на присъствието на друга сила. Разбира се всичко в царството на Ерос се превръща в една сила. Опитността на яденето от плода на дървото превърнало всичко в естествения свят в сила за себеподпомагане. Притежаваните от другите хора неща се превърнали в едно апелиращо съкровище. Брачният партньор на другия би могъл лесно да се превърне в източник на привличане. Всичко това станало естествено в света на Ерос. Единственият въпрос бил: Мога ли да притежавам тази сила чрез директно принуждение, или трябва да използвам тънка манипулация. Тези неща превърнали мислите на човека в едно постоянно зло. Вместо създаденият свят да бъде виждан като дар от нашия Агапе Баща и Неговия Син, всичко се превърнало в съкровище за присвояване и завладяване с цел достигането на божественост.

За съжаление, тъй като Ерос зависи от това, което може да се вижда, невидимият Бог, който ги бил сътворил, изчезнал от умовете им. Какъвто и бог да съществувал, той трябвало да функционира в естествения свят, за да може очите да го виждат. Понеже човечеството дошло под влиянието на Сатана, неговото естествено отношение към Бога, щяло да бъде подобно на желанието му за Бога. Неговото желание разбира се било просто да бъде Бог в цялата Му сила и слава (Исаия 14:12-14). В границите на царство Ерос, сдобиването със силата, която притежавал само Бог, щяло да се превърне в една от най-големите мании на хората. Процесът за спечелване на Божия патронаж, с цел получаването на Неговата Божествена сила, станал сърцето на всички създадени от човека религии. Всъщност, познаването за истинския Бог станало несъстоятелно. Единственото което имало значение било силата, така както тя се разбирала в естествения свят.

Това довело хората в тяхното пътуване до поклонение на всякакви видове неща с цел завладяване на това, което възприемали като Божествено.

Защото познаха Бога, но нито Го прославиха като Бог, нито Му благодариха, а се извратиха в своите мъдрувания и безумното им сърце се помрачи. Като се представяха за мъдри, те глупееха, и размениха славата на нетленния Бог с образ, подобен на смъртен човек, на птици, на четирикраки и на пълзящи гадини. Римл. 1:21-23

Комбинирайки плода от дървото с вестител от женски пол, мъжът развил религиозни системи, които се покланяли на естествения свят и особено на женския принцип. За мнозина, сексуалното преживяване е станало портал към божественото и по този начин мъжете започнали да се разжегват в страстите си не само спрямо жените, но и към други мъже, а също и към други творения; всичко което било възприемано като мощно. Всичко това било естествено разширение на Ерос принципа. Процесът на молитва към Бога се превърнал на прост процес за искане с цел притежаване.

Откъде произлизат боеве и откъде – разпри между вас? Не оттам ли, от вашите страсти, които воюват в телесните ви части? Пожелавате, но нямате; убивате и завиждате, но не можете да получите; карате се и се биете, но нямате, защото не просите. Просите и не получавате, защото зле просите, за да го разпилеете за страстите си. Прелюбодейци и прелюбодейки! Не знаете ли, че приятелството със света [Ерос] е вражда против Бога? [Агапе]⁹ И така, който иска да бъде приятел на света [Ерос], става враг на Бога [Агапе]. Яков 4:1-4

Това търсене на сила чрез естествения свят и извращаването на познанието за истинския Бог, подхранвало насилието и покварата, довели стария свят до унищожение с вода. Те се удавили в един

⁹ Светът обозначава движещият принцип на Ерос да търсиш за себе си в противовес на Бог, който дава, защото такава е естеството Му.

потоп от Ерос. По какъв начин семето на жената щяло да отговори на тази трагедия?

7. Скръбта на Бога

И ГОСПОД съжали, че е направил човека на земята, и се наскърби в сърцето Си. Бит. 6:6 (NKJV)

Във всеки един момент, от трона на Бога протича могъщ поток от любяща благодат и сила, които дават живот на земята. Великолепните хълмове, които са покрити с дървета, цветя и растения с много цветове и аромати, осигуряват един жив просpekt за домовете на хората. Едно разнообразие от вкусни плодове, апетитни зеленчуци, а да не говорим и за хилядите различни аромати по техните трапези. Милиони сърца тупят с пулса на живота, който протича от Онзи, който притежава безсмъртие. За Бога е радост да дава, но от времето на човешкото грехопадение няма отклик на благодарствено съзвучие, няма сърдечни благодарности и дори тези, които успяват да принесат молитва на благодарност за храната, която ще ядат, изговарят думи на набожен ритуал, който се опитва да убеди и говорещия и слушателите, че наистина са благодарни, когато всъщност просто са дошли, за да видят, да вземат и да притежават.

Наричат ги ужасните две¹⁰. Болката и шокът, който преживяват родителите, когато техният скъпоценен малък вързоп на радост за първи път извърти лицето си и каже НЯМА! Какво предизвикателство, каква глупост е завързана в сърцето на едно дете! Майката пазарува заедно с малкото си прохождащо дете и то *вижда* нещо, което му харесва, и ръката инстинктивно се протяга, за да го притежава. Семената на Ерос произвеждат своите отровни плодове. Майката подминава, надявайки се, че молбата някак си ще се изпари. Започва едно отчаяно ридание и драмата става все по-сериозна. Сега две воли са затворени в битка. Детето се протяга и започва да дърпа нещата от рафта, продължавайки да настоява. Майката стои пред избора да предложи на детето нещо, за да го успокои, или да се опита да издържи

¹⁰ “Ужасните две“ се нарича фазата в развитието на малките деца, при която те започват да се борят между това да разчитат на възрастните и тяхното желание за независимост.

увеличаващата се драма от писъци, хленчене и всякакви възможни познати тактики за постигане на целта. През това време, почти всяка родителска инструкция среща съпротива. Това е суровата човешка природа. При по-голямата част от човешката раса, възрастта само ни учи да бъдем по-изобретателни и премерени в изявата на желанията ни да виждаме, да вземаме и да притежаваме.

Ужасните две са само един предвестник на често по-хаотичните тийнейджърски години, където бойното поле става далеч по-сложно, но съпротивата е същата. В един момент родителите са натоварени от усещане за скръб. Споменът за скъпоценното ви радостно вързопче, което сте отхранвали и обичали, и за което сте се грижили, изведнъж изглежда незначителен и често е използван срещу самите вас като заплашителна тактика. Мъката която идва в резултат на това, кара много родители да се борят, с решимост да прекършат тази опозиция. Майките често умоляват бащите да смекчат своята ярост, дошла в отговор на повтарящото се предизвикателство, неблагодарността и неуважението. Някои родители, в своето желание да успокоят своеволния си тийнейджър, му купуват все повече неща, но нивото на задоволството продължава да намалява, докато същевременно изискванията растат. Такъв е плодът, който идва от магьосницата и нейния чирак.

Ако можехме да видим нещата от трона на Бога и да станем свидетели на това как цялата популация на човешката раса е наиксната в духа на Ерос, протягаща се и опитваща се да притежава точно същите онези неща, които Бог е дал безплатно като белег на Неговата Агапе любов, бихме ли могли тогава да започнем да разбираме Неговата скръб? С притъпени към духовните реалности умове, те почти нямат капацитета да възприемат факта на Неговото съществуване. Само малкият въглен на обещаното семе пулсира дълбоко в съвестта, напомняйки, че всичко това им е било дадено свободно от едно сърце пълно с Агапе любов.

При всяко повторно разиграване на градинската Ерос сцена човекът все по-малко възприема себе си като получател на любов. Колкото повече взема за себе си, все по-малко благодарност изпитва и става по-малко способен да дава. Всеки цикъл на Ерос, който превръща привличането в разочарование, създава по-силно желание за

придобиване, за да се разрези разочарованието. Така ставаме свидетели на раждането на пристрастеността; въвличането в един процес, който обещава блаженство, но те оставя с чувството на празнота и депресираност. Зависимостта е съвършеното отражение на пълния контрол на Ерос върху душата.

В контраст с това, простият принцип на Агапе заявява следното:

...даром сте приели, даром давайте. Мат.10:8

Това е един простичък и същевременно мощен принцип. Колкото повече осъзнавате, че ви е било дадено много, толкова по-вероятно е да давате по същия начин. Само един, който знае, че е благословен, може да благославя. Само онзи който живее в състояние на благодарност, действително може да предава усещането на изобилие и пълнота. Както заявява псалмистът:

Приготвяш трапеза пред мен пред лицето на враговете ми,
помазваш с миро главата ми, чашата ми прелива. Само
благост и милост ще ме следват през всичките дни на
живота ми и аз ще живея завинаги в дома ГОСПОДЕН.
Пс. 23:5-6

Благодарността прави чашата да прелива към другите и щом веднъж този процес започне, той може да се лее и да докосне живота на милиони. Такъв е бил планът на Агапе моторът, който трябвало да благослови всички семейства по земята. Адам и Ева трябвало да бъдат изпълненият с благодарност велик пулс на първородната любов, който щял да протича на големи приливи към всички техни деца. Но сега Ерос моторът бил взел връх и някога процъфтяващата душа на човека се превърнала в пустиня на разочароващото желание за притежаване.

Когато Бог поглежда към световното население, търсейки някой, който би откликнал на агапе семето, когато всичко изглежда загубено, има един човек, който отговаря.

Но Ной намери благодат в очите на ГОСПОД. Бит. 6:8

Обичам простотата на този стих. В своя размисъл за света, Ной поглежда с вяра отвъд естествения свят, към очите на Бога, и вижда

благост, благоволение и доброта. Сърцето на Ной е пълно с благодарност. Тайната на радостта е да знаеш, че си благословен, благословен от Онзи, който стои на трона на вселената. Можем да си представим насладата на Бога! След стотици години почти никакъв отклик на Неговия порой благодат, искрата на благодарността блещука в душата на Ной. Духът на Исус обитава в сърцето на един човек, живееш сред почти повсеместна пустош. Семето на Агапе живее в един човек. В резултат на това Бог може да излива благословение чрез него, запазвайки човешката раса от изчезване заради Ерос семето. Ной е прототип на идващото семе, което щяло да смаже главата на змията.

Научавайки, че Бог е благодатен, Ной станал канал на благословието към всички, които щели да отговорят на вестта му. Осъзнаването на Божията Агапе, го направило посредник на благодатта към света. Вестта била семпла. Светът свършва; и като доказателство за упованието в Бога, един голям плавателен съд се изграждал по заповед на Бога като подготовка за това събитие. Онези които биха повярвали на Ной и биха се подготвили да влязат в ковчега, щели да бъдат спасени. Тези които отхвърляли Ной като глупак, твърде късно щели да осъзнаят, че са отхвърлили единственото средство осигурено за бягство.

В продължение на столетия, духът на Бога умолявал хората да оставят Ерос принципа и да откликнат на обещаното семе на Агапе, давано на онези, които изразявали вяра в закланото агне. В бунтовния си отговор, човешката поквара само се увеличила. Постоянното намаляване на задоволството ги накарало да търсят още по-абсурдни и по-шокиращи сексуални преживявания с всяка изминала година. Децата все повече ставали жертва на порочната страст, а еротичният принцип на стремежа да се манипулират силите на природата за постигане на желанията довел до човешки жертви и най-извратената сексуалност, която някой може да си представи.

Колко дълго щял да продължава викът на малките деца, подготвени за удоволствията и прищевките на развратени и нечестиви мъже? Кой може да си представи скръбта на Бога, който станал свидетел на такива ужасни престъпления? Ден след ден, година след година, столетие след столетие, преследването на лично щастие, удоволствия и

фантазии, продължили без Онзи, който бил дал всички тези неща да бъде зачетен. Всичко това трябвало да се спре. Но дори тогава Бог предложил на света път за бягство, ако изберат това.

В продължение на 120 години, чрез проповядването на Ной, Бог се опитвал да достигне до падналия човек, предупреждавайки, умолявайки, призовавайки, но хората оставали безчувствени. Дори удивителната гледка на животните, влизащи организирано в ковчега не ги трогнала. Сърцата им останали безчувствени, непокаяни и неспасени.

А когато капките дъжд започнали да капят, дошло отвратителното осъзнаване, че вероятно техният живот на долна неблагодарност към Бога би могъл да приключи. Когато светкавиците поразяват яростно земята и гръмотевиците я разтърсват жестоко, тогава хората си спомнят невинните лица, които са поглъщали и унищожавали в страстта си. Земята буквално повръща от тази окаяна мръсотия като акт на отвращение. Природата е стенела под нечестието на човека и сега отровните семена на Ерос жънат пълната си награда. Хората наблюдавали с ужас помитането на домовете им и разбиването на езическите им олтари. Писъци на ужас пронизвали въздуха и от устата на виновните бълвали проклетия към Бога. Божественото търпение приключило и сега голямата вълна на злото и избиването на невинните прекъснали смъртоносно.

Всичко което Бог искал да даде на човека, за да се радва, да споделя и да живее в сянката на неговото благословение било ограбено от семето на змията. Кой може да схване мъката на Бога при мисълта за тези неща? Но все пак, имало осем души спасени чрез вода. Обещаното семе мъждукало с надежда в сърцето на Ной и съдържало обещанието за едно ново начало.

8. Един благословен човек

Въпреки че потопът прочистил земята от порочните дела на човека, управляван от непрестанното желание да взима за себе си, семената на Ерос се загнездили в човешката раса чрез синовете на Ной. Хам не само *видял* голотата на баща си, той участвал в сексуални действия с майка си докато баща му бил опиянен; (Битие 9:18 изброява синовете на Ной, като включва Ханаан в списъка, но нарича Хам негов баща.) но с изтрезняването той разбрал за порочното престъпление срещу родителите му. Тъмните дела на предпотопните хора, на които Хам бил свидетел преди потопа, сега намерили нов живот у него и отприщили нова вълна за злото по света.

Позволявайки на Ерос да го завлече към задоволяването на неестествените желания, той докарал проклетие не само върху себе си, но и върху децата си.

И когато Ной изтрезня от виното си и разбра какво му беше направил по-младият му син, каза: Проклет да е Ханаан; слуга на слуги да бъде на братята си! Каза още: Благословен ГОСПОД, Бог на Сим; и Ханаан да му бъде слуга! Бит. 9:24-26

Точно тук виждаме един ключов принцип на отношенията. Когато хората желаят неща за себе си, което ги кара да проявят неуважение към този, който им дава живот, там ще се намери проклятието. И когато човек търси само за себе си, той учи и децата си да търсят само за себе си и да пренебрегват факта, че животът и благословенията са им дадени от техните родители, или съответния авторитет.

Първият син на Хам бил Хус, а първият син на Хус бил Нимрод. Както бащата пожелал и взел това, което не му принадлежи, така и Нимрод в желанието си да запълни липсата на благословение в живота си, организирай армии от мъже и започнал да побеждава съседните села и общества, за да изгради собственото си царство (Бит. 10:10, 11). Йосиф Флавий ни казва за Нимрод:

"Нимрод бил този, който ги въодушевявал до степента на едно такова оскърбление и презрение към Бога. Той бил правнук на Хам, синът на Ной, дързък човек, и с много силна ръка. Той ги убеждавал да не я (силата) приписват на Бога, сякаш били щастливи чрез него, но да вярват, че

собствената им смелост им е спечелила това щастие. Също постепенно променил управлението в тирания, като не виждал друг начин да обърне хората от страха към Бога, освен като ги доведе до постоянна зависимост от силата му..."
Флавий, Йосиф, – Юдейски древности – кн. 1, гл. 4, параграф 2

Тук забелязваме естествената прогресия на Ерос, която кара хората да търсят за себе си.

1. Приписват силата на себе си (Никак няма да умрете)
2. Вярват че щастието идва чрез собствената смелост (Вземай каквото желаеш за себе си)
3. Стреми се да владееш над всички (Ще бъдеш като Бога)

Разбира се, щом веднъж започнете този цикъл, вие се обричате на разочарование, а след това и на отхвърляне от онези, от които се опитвате да извлечете желаното от вас. Когато хората се опитват да извлекат прослава и поклонение от другите хора, те по един естествен начин ще отблъснат тези усилия и резултатът е война.

В рамките на един много кратък период от време, светът още веднъж бил погълнат от цикъла на Ерос и желанието да притежаваш. Когато хората отхвърлили истината, че всичко което притежават било дар от Бога, те започнали да усещат още по-силно проклятието на егоизма в душите си. За няколко десетилетия, Нимрод бил създал своя собствена империя, с армия, основаваща се около секса религия, поклонение на природата и едно общество, което изгонило Бог от умовете си.

Светът отново бил населен с хора, които били пълни откъм желание и празни откъм благодарност. Почти всички семейства на земята функционирали върху основаващото се на Ерос привличане и отблъскване, вместо върху основаващата се на Агапе благодарност и почит към онези, които били дали живота. Отново мислите на хората били само за храна, секс, сила и война, в едно отчайващо усилие да открият собствената си божественост. Историята на Хам и Нимрод предоставя урок за това как тиранията може да произлезе от един егоистичен акт и да се превърне в цели армии обречени на воюване, убиване, унищожаване и смазване на семействата.

Очите на Господ търсели тук и там по земята човек, чието сърце желае да вярва че е благословен; човек, на когото душата му е изпълнена с

аромата на благодарността и би могъл да се превърне в крайъгълен камък на новия Агапе мотор за света. Щом веднъж Бог можел да намери човек, който избира да вярва, че е благословен, Той би могъл да излее върху него благословения, без да се опасява, че тези благословения биха отвърнали сърцето му от Дарителя. Такъв човек бил намерен в самото сърце на Нимродовата себична империя. Той бил като нежна фиданка в пустошта на желанието, която го обкръжавала. Този човек бил Аврам. Аврам все още бил повлиян от културата на Ерос, но сърцето му било достатъчно нежно, за да може да се учи да обича Бог, който бил сътворил всичко, и да стане Негов приятел.

И ГОСПОД каза на Аврам: Излез от земята си, от рода си и от бащиния си дом, и иди в земята, която ще ти покажа! Ще те направя голям народ и ще те благословя, и ще възвелича името ти, и ще бъдеш за благословение. Ще благословя онези, които те благославят, и ще прокълна онзи, който те кълне, и в теб ще се благославят всички земни племена. Бит. 12:1-3

Обърнете внимание как Бог казал, че щял да благослови Аврам и той щял да бъде за благословение. Само един благословен мъж може да бъде за благословение на своето семейство и своето общество. Бог щял да направи велик народ от Аврам, не за да може да угажда на себе си, но за да може да благослови всички семейства по земята. Но тази транзакция не била така проста както изглежда. Понеже Аврам бил наследил Ерос семената от Адам, той щял да води борба срещу идеята, че добрите неща идват само при онези, които ги търсят и полагат усилие да ги вземат и притежават. Когато Бог казал, че ще благослови Аврам, имало само едно единствено условие – напусни своята страна, изпълнената с идолопоклонство култура, остави това и ходи с мен. Но превръщането в могъщ народ не може да е толкова просто! Със сигурност не може! Изоставянето на всички хора и контакти, които биха могли да въздигнат някого до почит, за да отидеш да живееш из храсталците, където има само неколцина хора със странни обичаи и практики, това не изглеждало като много мъдър начин да станеш велик и могъщ народ.

Аврам се подчинил на заповедта и напуснал познатото си обкръжение. Той последвал един път, който изглеждал противоположен на това да

станеш велик народ. Бог отново потвърдил Своето обещание към Аврам:

И ГОСПОД се яви на Аврам и каза: На твоето потомство ще дам тази земя. И там издигна олтар на ГОСПОДА, който му се яви. Бит. 12:7

Аврам се изправил пред поредица от предизвикателства, но никое от тях не било толкова голямо както факта, че нямал син. Ако Аврам щял да стане велик народ, той трябвало да има поне един син. Дали да продължи да вярва, или ще реши да направи нещо по въпроса? Дали ще се довери на този, който е дал обещанието, или ще се опита сам да осъществи това? Една нощ докато размишлявал по тези въпроси, Бог дошъл при него:

Аврам каза още: Ето, Ти не ми даде потомство; и ето, един роден в дома ми ще ми стане наследник. Но ето, ГОСПОДНОТО слово му каза: Този човек няма да ти стане наследник, а онзи, който ще излезе от тялото ти, ще ти бъде наследник. Тогава, като го изведе вън, каза: Погледни към небето и изброй звездите, ако можеш да ги изброиш. И му каза: Така многобройно ще бъде твоето потомство! И Аврам повярва в ГОСПОДА, и Той му го счете за правда. Бит. 15:3-6

Тук се намира семплата тайна на праведността: Вярвай в обещаното от Бог благословение. Вярвай че си благословен човек. Това е! А с какво е благословил Бог всеки един от нас?

Той, който не пощади Своя Собствен Син, а Го даде заради всички нас, как няма да ни подари заедно с Него и всичко? Римл. 8:32

Ако Бог ни е дал Сина Си, тогава можем да сме сигурни, че Той ще ни даде свободно всички неща. Просто трябва да Му вярваме. Точно това направил Аврам.

И Аврам повярва в ГОСПОДА, и Той му го счете за правда. Бит. 15:6

Това е тайната на радостта във всички взаимоотношения; това е искрата, която ще разпали Божията Агапе в душата: Повярвайте че Бог ще ви даде това, което е обещал и че Той е този, който ви е дал всичко,

което вече имате. Когато правите това както Аврам, ще бъдете благословени хора, а благословеният човек ще прелива от желание да дава, така както на него му е било дадено.

Това е тайната на трайното щастие в брака. Пребивавайте върху всичко което ви е било дадено и ще имате желание да давате. Пребивавай върху всичко което трябва да получите и ще вземате, за да давате. Не се ли отнася брачният ви партньор към вас, така както заслужавате? Тогава отнасяйте се към НЕГО/НЕЯ, така както чувствата, че Вие заслужавате! Няма ли нищо за което да бъдем благодарни? Бог не ви ли храни и не ви ли облича, и не осигурява ли покрив над главите ви? Не е ли направил да разцъфнат хиляди рози заради вас и не е ли направил така че слънчевата светлина да танцува по водата? Не е ли обагрял небето с ярък златист цвят, когато слънцето започва да залязва? Можете ли наистина да кажете, че не сте били благословени?

Очевидно този процес става много труден, когато един брачен партньор избере да бъде егоист и да доминира. Придържането към светлината, че Бог ни е дал много неща, може да бъде засенчено от мъка, но ако престанем да намираме нещо за което да бъдем благодарни, ние се предаваме пред егоизма и ставаме като другия партньор, изпълнени с егоистична скръб и самосъжаление.

Хам и Нимрод били проклети, защото желанието да вземеш и притежаваш, за да намериш щастие, винаги ще води до разочарование. Ако вземаме, за да бъдем щастливи, тогава сме синове на проклети хора и ще проклинаме останалите. Аврам бил благословен човек. Ако сме деца на Аврам, тогава трябва да вярваме, че сме деца на един благословен човек.

А ако сме деца на един благословен човек, тогава наистина сме благословени.

А този който е благословен, ще благославя.

Даром сте получили, даром давайте.

Първородна любов

Библейска история за любовта

Ако се покланяме на един Бог, който обича заради вродени качества, тогава ние ще вършим същото. Превръщаме се на това, което гледаме. Но ако се покланяме на един Син, на когото всичко е било дадено и който си почива в увереността на сладката и великодушна любов *Агапе* на *Неговия Баща*, тогава ние можем да бъдем трансформирани по образа на тази любов и да обичаме както Бог обича Своя Син.

Нашият Бог е *Агапе* и в Него няма никаква *Ерос*.